

Německý ovčák

Vleču za sebou dřeváky i jednu utkvělou myšlenku stát se německým ovčákem.

Jsou to vskutku nádherná zvířata, mají zářivě lesklou srst, živé oči a ostře zašpičatělé drápy. Když na ně strážní mluví, pak se na ně obracejí jako na lidi.

Mají právo na úsměv, na hraní, mají zajištěný dostatek jídla.

Závidíme jim jejich osud, my, tisíce mužů i žen. Psi se k vězňům nechovají nijak přívětivě, a přesto mi nikdy nenaháněli strach. Hladím je pohledem, každého z nich, a hledám mezi nimi toho, který od dětství trpělivě snášel všechny mé rošťárny i překypující něžnost. Nikdy mě nekousl.

Jeden ze psů se jednou dopustil takové opovážlivosti, jež skoro hraničila s neuposlechnutím svého pána, otřel se mi o nohu, aniž mě přitom zranil.

Že by ten tvor vycítil moji náklonnost? Ten prchavý pocit zůstává v mé paměti pořád živý, stejně jako setkání se srdcem, které znečitlivělo.